

Raspored sv misa

NEDJELJA 31. KROZ GODINU	08:00	✠ Marko Karaman i ob. Ob. Vuković, Slavica Hamendinger
	11:00	Suhopolje
PONEDJELJAK Sv. Karlo Boromejski	17:00	Mijo Lokinger, ob. Klarić, ob. Huženjak, ob. Matovina
UTORAK Sv. srijemski mučen.	17:00	Franjo Ganić i ob.
SRIJEDA Sv. Leonard	17:00	Na čast Gospi
ČETVRTAK Lazar, Anđelko	17:00	Na čast sv. Anti
PETAK Bl. Gracija Kotorski	08:00	Petar Kapitanj, Marko Pilekić
SUBOTA Vitomir, Vito	08:00	nanakanu
NEDJELJA 32. KROZ GODINU	08:00	✠ Marko i Danica Pjetar, Viktorija Bežić
	09:30	Borova
	11:00	Suhopolje

- Crkveni tisak: Glas koncila, MAK
- Uređenja crkve: Trg Sv. Terezije
- Sv. mise radnim danom u 17:00 sati
- Prvopričesnici: ponedjeljak u 16:00 sati
- Krizmanici: petak – 7. razred u 16:00 sati, a 8 r. u 18:00 sati

Oni koji su u svijetu potisnuti na rub u Crkvi stoje u središtu. I tako je ispravno! Stoga moramo kao udovi Crkve ići k ljudima na rubu društva: k beskućnicima, gladnima, djeci bez roditelja, oboljelima od side, k našoj emotivno razorenoj braći i sestrama - svi su oni povlašteni naslovnici naše pozornosti.

Crkva će se uvijek obnavljati ako svoju pozornost ne usmjerava više na sebe nego ju premjesti na one koji trebaju našu pomoć i brigu. Blagoslov Isusa Krista dolazi k nama uvijek preko siromaha. Svi koji stoje u službi siromaha stječu za kratko vrijeme iznenađujuće iskustvo da siromasi u biti daju više nego što primaju. Oni nama daju hranu.

Iz današnjeg evanđelja

U ono vrijeme: Uđe Isus u Jerihon. Dok je njime prolazio, eto čovjeka imenom Zakej. Bijaše on nadcarinik, i to bogat. Želio je vidjeti tko je to Isus, ali ne mogaše od mnoštva jer je bio niska stasa. Potrča naprijed, pope se na smokvu da ga vidi jer je onuda imao proći. Kad Isus dođe na to mjesto, pogleda gore i reče mu: »Zakeju, žurno siđi!

Danas mi je proboraviti u tvojoj kući.«

On žurno siđe i primi ga sav radostan. A svi koji to vidješe stadoše mrmljati: »Čovjeku se grešniku svratio!« A Zakej usta i reče Gospodinu: »Evo, Gospodine, polovicu svog imanja dajem siromasima! I ako sam koga u čemu prevario, vraćam četverostruko.« Reče mu na to Isus: »Danas je došlo spasenje ovoj kući jer i on je sin Abrahamov! Ta Sin Čovječji dođe potražiti i spasiti izgubljeno!«

Vjeronauk za odrasle

Geste u liturgiji

Pružiti mir jedni drugima

Osim što je mir koji se pruža u euharistiji Kristov mir, zatim gesta kršćanskoga bratstvo-sestrinstva te glavni plod euharistije, ona također označuje i ostvaruje sveopći mir. Bez obzira na to tko se nalazio pored nas - starac, dijete, prijatelj, netko koga ne poznajemo - pružanje mira progovara na jednoznačan način. Nadilazeći prepreku skupine, od Krista preuzimamo njegov stav darivanja bez razlike. Ne pružamo mir zbog toga što se sa svima savršeno slažemo, već zato što molimo i težimo prema istinskome Kristovu miru koji zahtijeva približavanje.

Svaki narod - prema vlastitoj kulturalnoj osjetljivosti - odlučuje hoće li to biti stisak ruke (što je svakako diskretna, jednostavna i govornjiva gesta), poljubac ili zagrljaj, smiješak uz naklon glave ili tijela, stisak s dvije ruke ili nešto slično. Bilo kako bilo, ne treba minimalizirati tu gestu; ona treba uvijek biti izražajna.

Nije potrebno svima pružiti mir. Diskrecija je veoma važno pravilo i neka vrsta »tajne« simboličkoga govora.

Govor u prispodobi

Jedna je mlada žena pala u strašnu potištenost. Danima nije izlazila iz kuće, ustajanje iz kreveta postalo joj je neopisiva muka, a pomisao na hranu prava pokora.

Smetalo joj je danje svjetlo, stoga prozore nije otvarala, a zastori su bili stalno navučeni. Glava joj je bila puna crnih misli, a pred očima smrt kao oslobođenje.

Muž ju je jako volio, obasipao je pažnjom, a bio sve zabrinutiji i sve tužniji.

Uvjerio ju je da ipak pođe neurologu i posjeti vrsnog psihijatra. Nakon pomno obavljenih pretraga liječnici su joj propisali lijekove, preporučili odmor i krstarenje po moru.

Sve su to isprobali, ali nije pomoglo. Žena je sve više tonula u svijet turobnih misli i melankoliju.

Na kraju ju je muž izliječio svojom ljubavlju i trima jednostavnim riječima. Jednoga joj je jutro prišao, pogledao je sa suzama u očima i rekao: »Imaš još mene.«

Hvala, šefe, ali radije bih stajao.

Naša pitanja

U posljednje se vrijeme dosta govori i piše o kloniranju životinja, a jedan američki znanstvenik je već najavio i kloniranje ljudi. Kakav je stav Crkve prema kloniranju ljudi?

Sto je to kloniranje? To je bespolno umnažanje pojedinoga individuuma. Kloniranje čovjeka bilo bi stvaranje vlastitih potomaka koji bi bili kopije dotičnog pojedinca, jer bi imali potpuno istovjetnu genetsku strukturu. Jednostavno rečeno, dosad su se ljudi rađali od oca i majke, a kloniranjem dijete ne bi imalo oba, nego samo jednoga roditelja. I još više, bilo bi njegova genetska kopija. Dakle, ne bi bilo plod roditeljske ljubavi, nego plod tehničkoga zahvata, što je danas već moguće izvesti (a nismo sigurni da dosad nije i učinjeno). Negativan stav Crkve prema kloniranju polazi od jasnoga principa, a to je da svaki zahvat u ljudski život mora poštovati dostojanstvo ljudske osobe. Da pojednostavimo, osnovno je pitanje ima li tko pravo manipulirati ljudskim životom? Ako, prema Božjem zakonu (i prema Deklaraciji o ljudskim pravima Ujedinjenih naroda) nitko nema pravo ubiti čovjeka, to jest učiniti da se ljudski život prekine na nenaravan način, onda nitko nema pravo učiniti da ljudski život nastane na nenaravan način, to jest na neljudski način, jer se to protivi dostojanstvu ljudske osobe.

Nije, naime, problem što se sve može učiniti, nego je li to moralno, kamo vodi?

Đuhovni kutak

Siromasi su središte Crkve.

Ali tko su siromasi? Možda pritom najprije mislimo na ljude koji nisu takvi kakvi smo mi: na ljude koji žive u četvrtima bijede, hrane se u pučkim kuhinjama, na ljude koji noće ispod mostova, na ljude u zatvorima, duševnim bolnicama i domovima za stare i bolesne.

Ali siromasi mogu biti u našoj blizini: oni mogu živjeti u našoj obitelji, pripadati našoj župnoj zajednici ili stanovati na istome katu a mogu biti i još bliže: siromasi možemo biti i mi sami, ako se ne osjećamo voljeni, ako se osjećamo odbijeni, ignorirani ili podcijenjeni.

Vidimo li i iskusimo siromaštvo - dalje od nas, u našoj blizini ili u našem vlastitom srcu, upravo tada moramo postati Crkva, moramo si kao braća i sestre uzajamno pružiti ruke, priznati svoju vlastitu slomljenost i potrebitost, oprostiti jedni drugima, poviti rane i sabrati se na lomljenje kruha oko Gospodinova stola.

Tako mi prepoznamo Isusa kao siromaha koji za nas postaje siromašan.